

BÁRDOS B. ARTHUR

Befordultam a konyhára...

Évámhoz/Évámnak

Főzőkanalad egy pillanatra
fönnakad a levegőben akár
a gyülemelő fortissimo előtt

erőtcsiholó karmesteri pálca –
ilyenkor a sistersgő konyha
gőze és kizsarolt hagymabúze

lábosok odakozmált zsiradék
torkodban csökönnyös gombóccá sűrül
képtelen vagy kiköpni vagy lenyelni

mint annak idején átlényegült
ízlekedben a polgári csökevényt
s így ezen a napon mikor fönnakad

főzőkanalad a gázrózsák lángot
lövellő banalitása fölött –
rádöbbensz míg bőrdőről a veríték

iniciálé-cseppjei csorognak
alá hogy már negyvenen túl jár lányod
és te – a szökőévek remeke

február huszonkilencedikén
a hatoshoz egy hetest párosítva
lépted át hatvanhetesen a konyha

korszakalkotó küszöbét a mába
Fazékaidban forr a mindennapok
szakácskönyveinek sava-borsa

s most főzőkanalad lelassítva
fordulatait a fogyasztó piac
ízeit nemesítő ételekben –

visszakavar talán két emberöltőt
mozgósító röpke pillanatra
(mi nem fér el öröklétnyi pillanat

rugalmas gumifalai közel!...)
ősi konyhád (Kolozsvár, Széchenyi tér)
erotikus emlékeű asztalához

mely alatt kezem térdeidre tévedt
s később az ocsmány évek alag-
soraiban egymáshoz tapadtunk

Amolyan live-történelem boszorkány-
konyhájában poryolták porciókra
étvágygerjesztő húsunk legjavát

ám életkorunk megrághatatlan
s némely évezredvég-bél kipréselne
bűzmentesre ventillált árnyékszékén:

pfuj!... leöblítendő metafora!...
Ezzel szemben kettőnk konyhanyelvét
csípőre hegyezve kiöltjük bölcs

Einstein-modorban a vandál világra
Ejl... inkább csillapítsd sütőkemencéd –
árad az édes vargabélesillat

s bebalzsamoz transzilván utópiát
Vagy lassú tűzön pirítsd ropogásra
konyhánkívüli kannibáljainkat!

1992. március 10.

Ez a ház

egy roppant hűtőszekrény
jegeskérgű rekeszébe rejt,
végső porcikádig megaláz:
a csecsemőt, kölyköt, sibedert,
ami voltál (férfi, hős, áldozat)
aki lehetnél s már nem lehetsz.
Most a boncoló tilója metsz
keresztül-keasul. A kutató
vélt titkaidban matat,
hogy a kimutatható
csőd felvagdalt zsigereiben
tetten érje az ismeretlent,
hátha a sok nem-re
rábólint egy igen
s nicsak, pléh-visszhangú verembe
gördítenek újfent,
karbolsavas fiókban fekszel
kifosztottan: a vegyszer
bűze bebalzsamoz
múlékony léteddel dacolva.
Haláltusázik az idő,
megfertőzötten lapul a
fölszabdalt test kövesedő
rostjaiban. Helyzeted akut.
Lábujjadra kötik a nemzet-
közi útilaput.
Ez vagy: póre kartotékadat,
mindegy ki, mikor nemzett ---
a hófehér lepel alatt
kivetkőztél újra
magadból:
az emberből kirí a hullá !

1992. november 19.